Podpisnik: Mojca Medved Ladinek
Izdajatelj: SIGOV-CA
Serijska št: 1236755114046
Podpisano: 19.5.2026 11:25

REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE

UPRAVNO SODIŠČE RS, ODDELEK V MARIBORU
ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
_____ sodišče v _____
dne 11. 5. 2026
Podpis pristojne sodne osebe:
REPUBLIKA SLOVENIJA - UPRAVNO SODIŠČE - 11 - ODDELEK V MARIBORU

II U 59/2026-13

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije, oddelek v Mariboru, je po višji sodnici Mojci Medved Ladinek,

v upravnem sporu tožeče stranke: , ki jo zastopa , zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA,** ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Dunajska cesta 22, Ljubljana,

zaradi **dostopa do informacij javnega značaja – zavrženje pritožbe,**

o **tožbi** zoper sklep odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-577/2025/2 z dne 12. 1. 2025 (pravilno 12. 1. 2026),

izven naroka, **11. maja 2026**

RAZSODILO:

I. Tožba zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-577/2025/2 z dne 12. 1. 2025 (pravilno 2026) se zavrne.

II. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV:

AD I

Potek upravnega postopka

1. V predhodnem upravnem postopku je inšpekcijski organ z odločbo št. 090-42/2025-13 z dne 14. 10. 2025 odločil o zahtevi prosilca za posredovanje podatkov, s katerimi so bili zaključeni inšpekcijski postopki o nadzorih pri različnih subjektih. Z navedeno odločbo je organ delno ugodil zahtevi prosilca.

2. Stranski udeleženec (tožnik) je dne 19. 11. 2025 zoper odločbo vložil priporočeno pritožbo, ki jo je organ, s sklepom št. 090-42/2025-15 z dne 4. 12. 2025, zavrgel kot prepozno. Zoper takšno odločitev upravnega organa je sedanji tožnik kot stranski udeleženec vložil pritožbo. V pritožbi je navedel, da je organ prve stopnje nepravilno ugotovil dejansko stanje glede teka roka, v posledici pa je izdal napačno odločbo. Po stališču tožnika je nepravilna ugotovitev organa prve stopnje, da je bila vročitev odločbe št. 090-42/2025-13 z dne 14. 10. 2025 opravljena 3. 11. 2025, saj naj odločbe ne bi prevzel zakoniti zastopnik, kot to napačno zaključuje organ, zaradi česar tudi ni mogel začeti teči rok za pritožbo, posledično pa pritožba z dne 19. 11. 2025 ni mogla biti prepozna.

3. O navedeni pritožbi je odločala tožena stranka z odločbo št. 090-577/2025/2 z dne 12. 1. 2025 (pravilno 2026) in je pritožbo tožnika kot stranskega udeleženca z dne 15. 12. 2025 zoper sklep Tržnega inšpektorata Republike Slovenije, št. 090-42/2025-15 z dne 4. 12. 2025, kot neutemeljeno zavrnila. Tožena stranka je z isto odločbo še ugotovila, da v postopku reševanja pritožbe niso nastali posebni stroški.

Tožbene navedbe

4. Tožeča stranka (gospodarska družba, v nadaljevanju tožnica) v tem postopku po

pooblaščencu vlaga tožbo zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca (tožene stranke, v nadaljevanju toženke), in sicer iz vseh tožbenih razlogov zaradi bistvene kršitve določb postopka in nemožnosti preizkusa odločbe, zaradi zmotne in nepolne ugotovitve dejanskega stanja glede vročitve in zaradi nepravilnega sklepanja na podlagi drugih vročitev.

5. Tožnica še predlaga tudi odločanje sodišča brez izvedbe glavne obravnave, saj je dejansko stanje, ki je relevantno za odločitev, razvidno iz upravnih spisov. Hkrati izpostavlja, da je sporno predvsem pravno vprašanje, ali je obrazložitev organa glede identitete prevzemnika zadostna in ali je organ pravilno uporabil določbe ZUP o vročanju in dokazovanju.

6. Tožnica tako predlaga odpravo izpodbijane odločbe tožene stranke in vrnitev v ponovni postopek, hkrati pa zahteva tudi plačilo stroškov z zakonskimi zamudnimi obrestmi od zapadlosti do plačila.

Navedbe tožene stranke

7. Tožena stranka (v nadaljevanju toženka) je dne 11. 3. 2026 podala odgovor na tožbo v katerem zavrača tožbene navedbe in oporeka navedbam tožnica, saj po njenem stališču tožnik brez navedbe identitete osebe, ki bi naj bila pooblaščena za vročanje nima možnosti učinkovite obrambe. Nasprotuje tudi tožnikovim trditvam, da je toženka tista, ki bi navedeno osebo v izpodbijani odločbi morala identificirati. Zaradi navedenega toženka vztraja na svojih ugotovitvah iz izpodbijane odločbe in se nanje tudi sklicuje v izogib ponavljanju.

8. Toženka še izpostavlja, da je prejem odločbe podpisala ista oseba, kot je predhodno podpisala že poizvedbo organov o zaupnosti podatkov. Bistveno pri tem pa je tudi dejstvo, da je v obeh primerih šlo za osebno vročanje po določbah Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP), zaradi česar po njenem stališču ne vzdržijo tožbene navedbe, da morebiti ta oseba ni bila pooblaščena za prejem pošiljke kot je odločba organa. Toženka izpostavlja, da tožnica niti ne zanika, da so podpisi na vročilnicah identični in tudi ne, da je ta oseba znana tožeči stranki, saj je toženka tista, ki ji je ta oseba, podpisnik, izročila poizvedbo organa (št. 090-42/2025-4), na katero je tožnica podala svoj odgovor z dne 8. 10. 2025 in nato tudi samo odločbo organa (št. 090-42/2025-13), zoper katero je tožnica tudi vložila pritožbo. Toženka še izpostavlja, da sta bila oba dokumenta naslovljena na sedež tožeče stranke, in da je tožnica v obeh primerih tudi reagirala na poziv in odločitev organa.

9. Glede navedb tožnice, da vročitev 3. 11. 2025 ni bila opravljena pravilno, in da rok za pritožbo zaradi navedenega ni mogel takrat začeti teči, pa toženka izpostavlja, da je dokazno breme v tem, da vročitev ni bila opravljena pravilno, na tožnici sami. Toženka izpostavlja, da je vročilnica javna listina, kar pomeni, da velja izpodbojna domneva, da je bilo pisanje vročeno. Naslovnik pa sicer lahko

resničnost na njej navedenih dejstev izpodbija, vendar je v takšnem primeru na njem tako trditveno kakor tudi dokazno breme. Toženka tako izpostavlja, da bi lahko tožnica dvom v pravilnost odločitve v obravnavanem primeru izpodbijala z različnimi sredstvi že v pritožbenem postopku pred toženo stranko.

10. Na podlagi navedenega toženka sodišču predlaga, da odloči na podlagi spisovne dokumentacije in tožbo v celoti zavrne ter se istočasno odpoveduje izvedbi glavne obravnave in soglaša, da sodišče v predmetni zadevi odloči brez glavne obravnave na podlagi pisnih vlog in pisnih dokazov.

Navedbe iz pripravljalnih vlog tožeče stranke

11. Tožeča stranka glede na navedbe toženke o vročitvi v fizični obliki izpostavlja tretji odstavek 91. člena ZUP, kjer se, kadar gre za pooblaščeno osebo za sprejemanje dokumentov prejemnik mora identificirati. V kolikor dokumenta ne prevzame zakoniti zastopnik osebno, ampak pooblaščenec, mora po stališču tožeče stranke vročevalec preveriti njegovo istovetnost. Po stališču tožeče stranke se identifikacija opravi na podlagi osebnega dokumenta s fotografijo, ki ga je izdal pristojni državni organ, vročilnico pa je treba izpolniti z vsemi zahtevanimi podatki, da se lahko osebo, ki je dokument prevzela, identificira. Vročevalec mora tako na vročilnico čitljivo napisati osebno ime, ime in priimek prejemnika ter številko njegovega osebnega dokumenta, prejemnik pa mora sam napisati datum prejema z besedo in številkami ter se na vročilnico lastnoročno podpisati. Tožeča stranka izpostavlja, da le v kolikor je vročilnica pravilno izpolnjena, je mogoče ugotoviti, ali je bila pravnoformalno pravilno vročena in ali je bila vročena pooblaščeni osebi. Tožeča stranka tako meni, da vročitev ni bila opravljena zakonito, zaradi česar tudi ni mogoče ugotoviti, komu bi naj bila vročitev opravljena. Tožeča stranka vztraja, da zakoniti zastopnik dokumenta ni prevzel in vztraja pri tožbenih navedbah. Hkrati tožnica tudi predlaga, da se primerja podpisa na vročilnici s podpisom na pooblastilu, saj gre za različna podpisa, pri čemer pa po prepričanju tožnice za slednje ni potrebno angažirati izvedenca grafologa, saj je razlika med podpisoma na vročilnici in podpisanim pooblastilom evidentna in nedvoumno opazna že laiku, zaradi česar bo takšno razliko lahko identificiralo tudi sodišče.

Sodna presoja

12. Tožba ni utemeljena.

13. Tožeča stranka v predmetni zadevi izpodbija stališče toženke, da bi naj bila vročitev odločbe organa pravilno opravljena, saj po tožničinem stališču izpodbijana odločba ni bila vročena zakonitemu zastopniku oziroma vročilnica ni bila ustrezno izpolnjena s podatki pooblaščene osebe.

14. Sodišče je tudi skladno s prakso Ustavnega sodišča RS[1] predmetno zadevo presojalo z vidika enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave RS kot tudi z vidika pravice do sodnega varstva iz prvega odstavka 23. člena Ustave in z vidika pravice do pravnega sredstva iz 25. člena Ustave RS, saj je pri presoji v upravnem sporu dolžno preveriti zakonitost izvedenega postopka in izdane odločitve.

15. Sodišče najprej pojasnjuje, da se glede vročanja po določbah Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP, ki je veljal v času sprejete odločitve) za odločbe od katerih začne teči rok, uporablja prvi odstavek 87. člena, pri čemer pa je treba v konkretnem primeru upoštevati tudi dejstvo, da je za ugotavljanje pravilne vročitve treba uporabiti tudi določilo 91. člena ZUP. V predmetni zadevi je bila vročitev namreč opravljena pri pravni osebi.

16. Tretji odstavek 91. člena (takrat veljavnega) ZUP je med drugim določal, da če pravne osebe nimajo varnega elektronskega predala, se jim dokumenti vročajo fizično tako, da se izročijo uradni osebi oziroma osebi, ki je določena za sprejemanje dokumentov, če ni za posamezne primere določeno drugače.

17. Odločbe in sklepi ter drugi dokumenti, od katerih vročitve začne teči rok, se morajo po prvem odstavku 87. člena ZUP vročiti osebno tistemu, kateremu so namenjeni, drugi dokumenti pa se strankam posredujejo v skladu z zakonom, ki ureja poštne storitve (ker v slednjih primerih ne gre za osebno vročanje, se ti dokumenti ne vročajo v skladu z določbami ZUP). Navedeno velja tudi za vročanje dokumentov iz prvega odstavka 87. člena ZUP (torej tistih, ki se morajo vročiti osebno) pravnim osebam, ki se opravi po tretjem odstavku 91. člena ZUP (posebni primeri vročanja). Vročanje po ZUP je torej zakonsko predpisano opravilo, sestavljeno iz dveh dejanj: vročitve dokumenta naslovniku in sestave posebne listine (vročilnice) o opravljeni vročitvi. Z vročilnico se o opravljeni vročitvi obvesti organ, ki je vročitev odredil (drugi odstavek 87. člena ZUP). Vročilnico podpišeta prejemnik in vročevalec. Prejemnik sam z besedami napiše na vročilnici datum prejema (prvi odstavek 97. člena ZUP).

18. Pri navedenem ne gre enačiti vročanja zakonitemu zastopniku in vročanja pravni osebi. V konkretnem primeru je bila pošiljka naslovljena na pravno osebo, kot izhaja iz vročilnice, ki se nahaja v spisovnem gradivu.

19. Vročilnica, ki jo pravilno izpolni za to pooblaščena oseba, je javna listina (tretji odstavek 87. člena ZUP in 97. člen ZUP). Javna listina dokazuje resničnost tistega, kar se v njej potrjuje (prvi odstavek 224. člena Zakon o pravdnem postopku – v nadaljevanju ZPP). Dokazno pravilo o resničnosti javne listine pa ni absolutno. Velja, dokler ga stranka dokazno ne izpodbija z določno in z dokazi podprto trditvijo o razlogih za njeno neverodostojnost (četrti odstavek 224. člena ZPP). Ta stranka mora svoje trditve utemeljiti in zanje predložiti tudi ustrezne dokaze. Pri tem pa je odvisno od dokazne ocene sodišča (na podlagi proste

1 US RS, odločba Up-436/15-9 z dne 22. 3. 2017.

presoje dokazov, 8. člen ZPP v zvezi z 22. členom Zakon o upravnem sporu ZUS-1) v vsakem konkretnem primeru, ali je s svojim dokazovanjem dejstev v zvezi z vročanjem uspela ali ne. Da pa lahko stranka uresniči svojo pravico izpodbijanja pravilnosti dejstev, ki izhajajo iz vročilnice, ji mora biti ta možnost v sodnem postopku ustrezno zagotovljena[2].

20. Sodišče tako v predmetni zadevi ugotavlja, da tožnica sicer ugovarja domnevno pravilno opravljeni vročitvi, vendar za svoje navedbe ni ne navedla in ne predložila nobenega dokaza, saj so njene navedbe zgolj pavšalne in v ničemer dokazno konkretizirane.

21. Tožeča stranka namreč v postopku ni navedla kdo bi naj bila oseba, ki je dejansko pri tožeči stranki pooblaščena za vročanje, kakor tudi ni zanikala, da oseba, ki je podpisala prejem pošiljke pri tožeči stranki ni zaposlena. Tožeča stranka tudi ni podala nobenega dokaznega predloga razen vpogleda sodišča v podpise na vročilnicah in podpis na pooblastilu, pri čemer pa ni pojasnila ali je za sprejem pošiljk pri tožnici kot pravni osebi morebiti z notranjimi akti sploh določena konkretna oseba, ki je druga od osebe, ki je podpisala vročilnico, ki se nahaja v spisovnem gradivu.

22. Sodišče na tem mestu zato izpostavlja, da ima stranka sicer v postopku pravico dokazovati, da vročitev ni bila veljavno opravljena, vendar mora za svoje navedbe predložiti tudi ustrezne dokaze, da jih lahko najprej preveri organ odločanja, v skrajni posledici pa, v primeru presoje vložene tožbe in izdanega izpodbijanega akta, tudi sodišče.

23. Tretji odstavek 85. člena ZUP (veljavnega v času odločanja) je določal, da se pravnim in fizičnim osebam pošiljke vročajo na naslovu navedenem v registru.

24. Tožnica (pravna oseba) v svojih navedbah ni zanikala, da naslov, kjer je bilo uradno pisanje organa vročeno ni naslov, ki je naveden v registru, pri čemer je pritrditi toženki, da je tožnica na tem naslovu na enak način prejemala tudi predhodna pisanja in se nanje tudi aktivno odzivala, kot izhaja iz spisovnega gradiva in obrazložitve izpodbijane odločbe toženke.

25. Pri navedenem ne gre prezreti, da tožnica tudi ni ugovarjala domnevno napačni vročitvi uradnega pisanja ob podaji pritožbe zoper izdani akt organa (odločbo številka 090-42/2025-13 z dne 24. 10. 2025), temveč šele od trenutka, ko je prejela sklep številka 090-42/2025-15 z dne 4. 12. 2025 o prepozno vloženi pritožbi.

26. Tožnica prav tako ne v pritožbi in ne v tožbi ni navedla, kateri dan sama šteje kot dan vročitve odločitve organa. Zaradi navedenega sodišče teh dejstev tudi ni moglo preveriti.

2 Sklep VSRS I Up 84/2019 z dne 4. 3. 2020 in druge.

27. Pri navedenem sodišče pripominja, da vročitev velja za opravljeno, ko je pošiljka vročena pravni osebi na naslovu kot izhaja iz pošiljke, zaradi česar je zmotno stališče tožnice, da je veljavno opravljena samo, če je vročena zakonitemu zastopniku. Tožnica namreč v postopku ni zanikala, da je na naslovu, kjer je bila vročitev opravljena tudi sedež pravne osebe.

28. Pritrditi je sicer tožnici, da mora vročevalec izpolniti vročilnico s podatki iz osebne izkaznice, vendar zgolj, če gre za pooblaščeno osebo, in če podpisnik zanika prejem pisanja, ker ni pooblaščen za prejem pošiljke. V kolikor pa se vročitev opravi neposredno osebno, česar tožnica ni zanikala, pa takšen način vročanja ni predviden, saj se opravlja na naslovu same pravne osebe, ki je naveden v registru pravnih oseb.

29. Sodišče glede na tožbene navedbe še pripominja, da je treba pri vročanju ločiti vročanje zakonitemu zastopniku od vročanja pravni osebi. V konkretnem primeru je šlo za vročanje pravni osebi , kar izhaja iz povratnice, ki se nahaja v spisovnem gradivu upravnega spisa (brez listovne številke). Na naslovu, na katerem je pravna oseba registrirana organ tako lahko vroča pošiljke. Dokazno breme, kdo je pri pravni osebi kot naslovniku določen za prevzem pošiljk, pa je na tej pravni osebi in torej ne na organu ali vročevalcu. Vročevalec je, skladno z zakonskimi določili, dolžan le v okviru profesionalne skrbnosti preveriti, kdo točno je naslovnik glede na navedeni naslov na ovojnici. Tožnica v postopku ni ugovarjala, da je bila vročitev morebiti opravljena na napačnem naslovu. Če zaposleni, na sedežu pravne osebe sprejme pošiljko za pravno osebo kot celoto, je vročitev z vidika organa opravljena, notranje posredovanje pošte pooblaščenemu uslužbencu ali zakonitemu zastopniku pa je stvar internega poslovanja te pravne osebe. V kolikor pa uslužbenec vročevalcu izjavi, da ni pooblaščen za prevzem pošiljk za pravno osebo kot celoto, pa vročevalec o tem obvesti izdajatelja in pošiljko vrne, navedeno pa označi tudi na sami vročilnici.

30. V konkretnem primeru pa ni šlo za takšno situacijo, saj je prevzemnik in podpisnik na sedežu pravne osebo pošiljko prevzel ter podpisal njen prejem, tožnica pa ni zanikala, da ta oseba pri pravni osebi morebiti ne bi bila zaposlena, ali da je za vročanje z notranjim aktom pooblaščena druga oseba. Tako na podlagi 91. člena ZUP ni nujno, da dokument prejme direktor ali zakoniti zastopnik neposredno od vročevalca, temveč lahko pisanje sprejme tudi druga za prevzem pisanj, pooblaščena oseba ali druga zaposlena oseba. Tožnica ni navedla niti ali ima v podjetju določeno osebo za prejem pošiljk in kdo je ta oseba, kakor tudi ne, da morebiti oseba katere podpis je na vsakokratni vročilnici, kot je zgoraj navedeno, ni pooblaščena za prevzem pisanj, zaradi česar sodišče teh dejstev tudi ni moglo preveriti. Iz vročilnic za pošiljki 090-42/2025-4 in 090-42/2025-13, tudi izhaja rubrika "pripombe vročevalca", ki res dopušča vnos podatkov v primeru vročanja pooblaščencu, vendar mora dejansko iti za vročanje

pooblaščencu, kakor tudi v primeru kadar oseba odkloni sprejem pisanja in je pismo puščeno na določenem kraju.

31. Pri navedenem se sodišče, skladno z določili drugega odstavka 71. člena Zakona o upravnem sporu (ZUS-1), v izogib nepotrebnemu ponavljanju, sklicuje na odločbo toženke, in sicer v delu ko navaja, da je bil sprejem pošiljk, na katere se je tožnica aktivno odzivala in odzvala s pravnimi sredstvi, na enak način opravljen tudi predhodno (očitno isti osebi, saj sta podpisa na vseh vročilnicah za pošiljko 090-42/2025-4 in 090-42/2025-13 – oboje se nahaja v upravnem spisu, brez označene listovne številke) identična, pa tožnica ni ugovarjala morebitni nepravilni vročitvi. Nasprotno iz tožničine pritožbe (priloga A3) zoper odločbo organa št. 090-42/2025-13 z dne 24- 10-2025, nikjer ne izhaja navedba tožnice (kot prejemnice uradnega pisanja), da odločba inšpekcijskega organa naj ne bi bila vročena na zakonit način ali kakršnekoli navedbe o domnevno nepravilni vročitvi, temveč zgolj navaja in ugovarja nezakonitosti izdane odločbe organa. Prav tako tudi iz pritožbe zoper sklep št. 090-42/2025-15 z dne 4. 12. 2025 ne izhaja morebitna navedba tožnice, kdaj sama šteje pošiljko za vročeno.

Sklepno

32. Sodišče tako zaključuje, da glede na dejstvo, da gre v danem primeru za opravljeno vročitev pravni osebi na naslovu in v poslovnih prostorih pravne osebe (česar tožnica ni zanikala) in glede na dejstvo, da tožnica ni ponudila nobenih konkretiziranih navedb ali dokazov, ki bi jih sodišče lahko izvedlo oziroma kar bi utemeljeno izpodbijalo javno listino (vročilnico) in dokazovalo nasprotno od tega kar izhaja iz javne listine, je sodišče odločilo, da je odločitev toženke pravilna. Tudi glede na ustaljeno sodno prakso[3] namreč velja, da je dokazno breme, ki izpodbija javno listino na tistem, ki to zatrjuje. Po stališču sodišča pa tožnica v konkretnem primeru z zgolj s pavšalnimi navedbami ni uspela izpodbiti zapisanih dejstev na vročilnici.

33. Sodišče še enkrat poudarja, da tožnica tudi v tem primeru ni ugovarjala domnevno napačni vročitvi, vse dokler ni prejela sklepa o zavrženi prepozni pritožbi, v kateri pa ni navedla kdaj pa bi naj pooblaščena oseba tožnice ali zakoniti zastopnik odločbo, ki jo je kasneje izpodbijala, dejansko prejela. Zaradi odsotnosti kakršnihkoli navedb ali okoliščin v zvezi z napačno vročitvijo, sodišče navedenega tudi ne bi moglo preveriti na morebitni glavni obravnavi, kateri pa sta se sicer obe stranki v naprej tudi pisno odpovedali.

34. Glede na dejstvo, da je tožnica zoper odločbo prvotno vložila vsebinsko pravno sredstvo, je bila s pisanjem seznanjena in je nanj lahko reagirala, zaradi česar ji

3 VSRS sklep I Up 98/2010 z dne 1. 4. 2010 iz katere izhaja stališče: "vročilnica, na kateri je datum prejema pošiljke s podpisom prejemnika, kar je brez pripomb s svojim podpisom potrdil vročevalec, je javna listina, ki dokazuje odločilna procesna dejstva. Dovoljeno je dokazovati, da so v javni listini dejstva neresnično potrjena ali da je javna listina nepravilno sestavljena, vendar je v tem primeru dokazno breme na strani tistega, ki to dokazuje."

po stališču sodišča tudi ni bila kršena pravica do vložitve ustreznega pravnega sredstva in je bila deležna pravnega varstva, ko je imela možnost pritožbo zoper prvotni akt vložiti. Pri navedeni odločitvi tudi ni pomembno, kakšen je podpis stranke na pooblastilu, saj ne spremeni dejstva, da je bila pošiljka vročena pravni osebi v prostorih in na naslovu le-te.

35. Ker je bil postopek pred izdajo izpodbijane odločbe pravilen, izpodbijana odločba pa je tudi pravilna in na zakonu utemeljena, je sodišče tožbo kot neutemeljeno, na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1, zavrnilo.

Odločanje brez glavne obravnave

36. Sodišče je v predmetni zadevi, na podlagi določbe prvega odstavka 59. člena ZUS-1, odločilo brez opravljene glavne obravnave, ker je bilo med strankama sporno le vprašanje pravilne razlage prava o pravilnosti opravljene vročitve in posledične odločitve tožene stranke o pravočasnosti vloženega pravnega sredstva in je šlo torej za presojo pravnega vprašanja. Tožeča stranka je sodišču v dokaz svojih navedb predlagala le vpogled v listinska dokazila – vročilnic in pooblastila, nobena od strank v postopku pa tudi ni predlagala, da jo sodišče zasliši oziroma da ji omogoči, da ustno predstavi svoja pravna stališča oziroma sta obe stranki v naprej predlagali, da sodišče odloči brez glavne obravnave.

AD II

37. Ker je sodišče tožbo zavrnilo, vsaka stranka, skladno s četrtim odstavkom 25. člena ZUS-1, trpi svoje stroške postopka.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Maribor, 11. maj 2026

Višja sodnica:
Mojca Medved Ladinek